

אילו גברים ינצחו הפעם?

אסקפיזם מושלם

מלחמה, נכון?
היא יפה לך,
אני רואה איך זה נעים לך,
חורק לך באזן,
מעקל לך את קצות מסגרת הריור.
פתאם לא ברור
לי איך
גם לא ברור לי נניח,
עוד כמה?

היא יושבת בברכה,
אני אוהבת אותה,
אני חוזרת על השם שלה שוב ושוב בראש שלי,
הוא מתנגן לי נפלא,
נעמה.

מלחמה ככה
ממסה את שעות האזנים
וזה לא ברור לי
נניח
ככה עם כל הבטן שהיתה שלך אי-מתישהו ומאד חסמה לי את האויר בצנאר –
איפה היא?
איפה היא עכשו?

זאת מלחמת מות כאן,
אילו גברים ינצחו הפעם?
אתה כלך
נראה קטן; קטן אתה; קטן כל כך.

בְּטַח לִיד נַעֲמָה הִיפָּה
 עַם הָאֲצִילוֹת הַגְּבוּהָה
 אֶתָּה נִדְּף לְאִיזָה כְּלִיּוֹן מִהֵיוֹתָהּ
 וְאֲנִי מִנְסָה לְהַנִּיחַ לַעֲצָמִי בַּעֲצָמֵי אֶת הַדַּעַת
 בַּחֲדָר הַמְּדַרְגּוֹת; זְמַנִּים שֶׁל אֲזַעֲקוֹת
 אֲנִי תוֹהָה אִם הִיא יוֹדַעַת, נַעֲמָה, כִּמָּה מְלַכְלֶךְ הַיּוֹן שֶׁלָּךְ הִיָּה
 לִפְנֵי שֶׁהוּא בָּא בָּהּ.

תיכף ייגמר, מאמני, תיכף ייגמר

בַּפֶּעַם הַשְּׁנִיָּה כָּבֵר לֹא פָּחַדְתִּי,
 אֲנִי יוֹדַעְתִּי; אֲזוּ נִשְׁמָתִי כָּכָה, בְּטוֹן; כְּדִי לִפְלֵ כָּבֵד,
 כָּבֵד זֶה טוֹב.
 אֲנִי רָאִיתִי טְבוּר שְׁנִסָּה לְחֹדֶר אֶל הָאֶף שְׁלִי,
 זֶה הֵלֶם; כָּכָה
 לְרֹאוֹת פֶּתָאִם אֵיכְשָׁהוּ
 חוֹר שְׁמִנְסָה לְחֹדֶר.
 אֲזוּ הַסְכַּמְתִּי לְהַחֲנֹק,
 מִה כָּבֵר כְּדֹאִי הִיָּה לַעֲשׂוֹת?
 לְבָרַח זֶה-נַּעֲוֹל-זֶה-רְחוֹק-זֶה-יִּחַף-זֶה-שְׁמִן-מַעֲלִי-זֶה-לֹא.
 לְהַחֲנֹק דּוֹקָא נִשְׁמָע לִי מְאֹד צָהֵב; צָהֵב זֶה טוֹב-
 טוֹב.

בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית זֶה הִיָּה כָּבֵר, נֹאמֵר, אֶפְלוּ בְּסֹדֶר;
 אֲנִי כָּכָה, נִרְדַּמְתִּי אֶל עוֹלָם אַחֵר-
 אַחֵר.
 זֶה הִיָּה נִהְדָר לְבַחַר לְהַצְטַלֵּל,
 הָרִי אֲנִי כָּבֵר יוֹדַעְתִּי מִצֵּין אֶת הָרִיחַ
 וְשִׁרְטוֹטִי מֵהַצֵּל.
 אֲנִי יוֹדַעַת,
 הָרִי צְבַעְתִּי
 אוֹתִי רְחוֹק בְּצַבְעִים שֶׁל

כָּל קְלִישֵׁאוֹת הָאֶפֶל הֵהָן הַשְּׁחוּקוֹת הָאֵין־הַגְּרוּמוֹת הַיּוֹשְׁבוֹת מִתַּחַת לַעֲנָף־
הַמְּסֻרֶּיחַ הַהוּא בְּזִמְנִים־שֶׁל־הַפְּסָקוֹת וְכוּתְבוֹת־שִׁירִים־וְאֵין־צֶל.

בַּפֶּעַם הָרְבִיעִית כָּבֵד בְּטוֹחַ לֹא צָעֲקָתִי;

אֵין סְבוּי,

אֲנִי לֹא בִקְשָׁתִי בְּקוֹל שִׁיגְמֹר

רַק יִדְעָתִי בְּעַל־פֶּה:

זֶה תִּכְף יִגְמֹר.

לָמָּה שְׁאַבֶּקְשׁ?

עֲדִיף לְשִׁתְק־לְחֹשֶׁב־עַל־הַכְּנֶרֶת לְחֹשֶׁב־עַל־רְחוֹק־עַל־אַבְנִים־בְּלִת־יִסְבָּלוֹת־

שְׁמָצִיקוֹת־בְּכָל־נְשִׁימָה־בְּחִדְרֵי־כַפּוֹת־כַּפּוֹת־הָרִגְלִים

זֶה טוֹב.

יָכוֹל לִהְיוֹת שְׂבָכִיתִי

קֶצֶת

רַק אוֹלִי

בַּפֶּעַם הַחֲמִישִׁית,

אֲבָל כִּכָּה רַק מִתּוֹךְ תְּמוּנָה שֶׁל שָׁנָה, כִּי לִבִּכּוֹת

חֶזֶק

עֲשֵׂה לּוֹ אֶת הַזֵּין קֹשֶׁה הַרְבֵּה יוֹתֵר אֶפְלוּ עִם כָּל

הַקּוֹק הַזֶּה הַנּוֹזֵל,

לָמָּה לַעְזוֹאֵל הוּא

נוֹזֵל? זֶה מוֹזֵר־זֶה מַעִיר־אוֹתוֹ־זֶה מוֹרִיד־אוֹתוֹ־זֶה מְדַמֵּין־שְׁמַדִּיק־בוֹ־אֶת־הָאֵין־

אֲבָל־הוּא־יָמָּה; הָאֵין

לֹא נִשְׁאָר לְתַקֵּן

אֲזִי יִתְכַּן שְׂאוּלִי וְיִכּוֹל לִהְיוֹת שְׁנוּזָלָה אִיזוֹ דְּמַעַת־אַחַת־אוֹ־מִשְׁהוּ אֲבָל סֶךְ־הַכֹּל זֶה הִיָּה

בְּסֻדֵּר.

תחתיות בחלון

זה עומד על הראש ואפשר
לראות

את הערב מתוק
מריד ממנו סכריה רפה, גוזרת
עמק,
עד קערית מנפצת
בקצה המסדרון.

זה עומד על הראש ואפשר
לשבר.

כאן מתר להתהלך על זכוכיות,
מתר לבכות, אסור
לברח
מהחלון הצהב בחדר הדק
שלפני המסדרון.

זה עומד על הראש ואפשר לדמין
שתי עינים

בלילה מחריבות על ריס אבוד,
מלאי נצנוצים של אתמול,
אגרטל מתהלך מתוח בין אור אל בין קרקע,
מבקש לפדר
את קצה המסדרון.

זה עומד על הראש
ככה

ואפשר להונות בהונות חדורות שימתיקו
קרקע עם חצאי
מולקולות דוממות-לבנות-אדמות-
פועמות שידרכו
בו על אף
נצנוצי הרעל המטפסים של אתמול.

וּאֶפְשָׁר
לְמִצָּא חֲתִיכוֹת חִלּוּדָה מִהַשְׁעָר שְׁשׁוּעָר אֶת הַתּוֹתִים לְנִצָּח
בְּקִצָּה הַמְסֻדָּרוֹן.

זֶה עוֹמֵד עַל הָרֹאשׁ וְנִתֵּן לְהַפְעִים
אֶת קִצָּה הַמְסֻדָּרוֹן.

זֶה עוֹמֵד עַל הָרֹאשׁ וּכְדָאי
מִיָּד לְגַעַת,
כְּדָאי מִיָּד לְזִכֹּר,
כְּדָאי לְהַצְמִיד תַּחֲתִיּוֹת אֶל הַחֲלוֹן.